

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXIII.

ČÍSLO 8

AUGUST 2015

Požehnanie kaplnky - Prievidzská charita - Deviatnik
Letné tábory - Jednoducho ísť - Rozhovor s kaplánom
Otvorenosť - Spomienky - Kronika - Prievidzská púť

Požehnanie obnovenej kaplnky v Necpaloch, 4. júl 2015

Každý z nás je patológ

Kto má najradšej otvorených ľudí? Vraj patológ. Najväčším patológom je však Boh. A podľa neho my všetci...

Tento vtip - nevtip v sebe obsahuje aj čosi vážne a hodné zamyslenia. Stačí, keď sa do slova patológia vhlíbime trošičku viac. V jeho koreni nájdeme význam bolesť či utrpenie (patí = trpieť, bolieť). Ak sa teda trochu pohráme so slovom patológia, v širokom význame môžeme hovoriť o zmysle pre utrpenie druhého, o otvorenosti pre druhých, čiže o empatii (znova slovo patí). Takto sme všetci z istého pohľadu patológmi - tými, ktorí sa snažia vcítiť sa do druhého a byť otvorení pre jeho radosti i starosti.

V tejto „laickej patológii“ je nám vzorom Ten, kto sám bol najviac otvorený. Boh stvoril svet a človeka. Ako Boh nikoho nepotreboval. Stačil si sám. No keďže Boh je láska, chcel byť otvorený do seba niekoho prijať. A preto stvoril človeka.

Človek si však povedal, že sa pred touto otvorenosťou svojho Stvoriteľa zavrie. Tým, že sme spáchali hriech, úplne sme sa zavreli pred Božou láskou. On však neprestal a klopal. Jeho Syn, ktorý prišiel zvestovať Božiu otvorenosť a potvrdiť ju, otvoril svoju náruč pre všetkých. Dokonca za nás všetkých trpel. Aj človek si však potreboval potvrdiť svoju uzavretosť. Potvrdiť to, že zomrel, vrazením kopije do jeho boku. Potvrdiť to, že zomrel, postavením stráži k jeho hrobu.

Boh bol však silnejší. Z jeho otvoreného boku vytryskol prúd milosrden-

stva pre celý svet a zrodila sa Cirkev. Z jeho otvoreného hrobu vytrysklo svetlo vzkriesenia a nového života pre celé ľudstvo.

Boh trpel. A trpí v každom z nás. Boh bol však zároveň otvorený pre utrpenie nás všetkých. A preto aj my chceme byť otvorení pre utrpenie každého. Božiu otvorenosť budeme najlepšie naplňať tým, že budeme otvorení pre druhých. Aj z nášho srdca môže vyprýštiť prúd požehnania pre tých, ku ktorým budeme otvorení.

Dušan Rončák

Foto: Mária Melicherčíková

V Necpaloch požehnali obnovenú kaplnku

V sobotu 4. júla 2015 sa v Necpaloch pri Kaplnke Panny Márie Sedembolestnej neďaleko cintorína zišlo niekoľko desiatok veriacich. Zúčastnili sa slávnosti požehnania obnovenej kaplnky, ktorá bola postavená presne pred dvesto rokmi.

Podujatie otvoril príhovorom súčasný necpalský richtár Rastislav Petráš. Spomenul v ňom nielen históriu kaplnky, ale i mená ľudí, ktorí sa podieľali na jej terajšej obnove.

Nasledoval obrad požehnania. Pán dekan Vladimír Slovák počas neho prirovnal kaplnku k sväteničke, ktorú mali ľudia kedysi pri vstupe do domu. „Svätenička bola pri dverách, aby sa obyvatelia pri vstupe do domu či odchode z neho vždy prežehnali. Tak i vy, vždy, keď odchádzate z Necpál, pri kaplnke sa prežehnajte a pomodlite sa Pod tvoju ochranu za všetkých, ktorých tu zanechávate. Pri návrate sa opäť prežehnajte a pomodlite sa Zdravas Mária za tých, ku ktorým v Necpaloch prichádzate.“ Po skončení obradu požehnania sa zhromaždení veriaci pomodlili loretánske litánie a ponúkli sa občerstvením, ktoré pre nich pripravili organizátori tejto slávnosti, členovia FanNecpaly.

Kaplnku Panny Márie Sedembolestnej nechal pred dvesto rokmi v kúte záhrady pri verejnej ceste do Necpál postaviť

Foto: Facebooková skupina Necpaly

prievidzský farár Jozef Sartoris. Vybudoval ju stavitel' Juraj Siráni a tehliar Ján Surový. Posvätená bola na sviatok Navštívenia Panny Márie 2. júla 1815.

Požehnanie kaplnky pri príležitosti jubilea predchádzala kompletná rekonštrukcia, ktorá bola realizovaná s finančným príspevkom mesta Prievidza a vďaka dobrovoľníckej práci Necpalanov.

- Petra Humajová -

Charita: Rozpis dobrovoľníckych služieb na internete

Pri výdaji stravy klientom v soboty a nedele sa nezisková organizácia Charita - dom sv. Vincenta spolieha na spoluprácu s dobrovoľníkmi. Na zlepšenie plánovania organizácia sprístupnila rozpis dobrovoľníckych služieb.

Vďaka rozpisu dobrovoľníckych služieb, ktorý je dostupný na internete, si môžu dobrovoľníci pozrieť, či je služba počas niektorého víkendu voľná a môžu si ju nahlásiť vopred s časovým predstihom. „Viackrát sa

nám stalo, že sa na víkend dobrovoľníci neprihlásili a ani napriek snahe sa nám ich narýchlo nájst' nepodarilo. Veríme, že táto novinka pomôže zabezpečiť dobrovoľnícku službu spomedzi farníkov na každú

sobotu a nedeľu,“ hovorí Milan Petráš, riaditeľ organizácie.

Rozpis dobrovoľníckych služieb je dostupný na farskej webovej stránke www.farapd.sk/charita. V prípade záujmu o dobrovoľnícku službu v neobsadenom termíne sa treba ozvať na číslo 0905 951 854.

Nezisková organizácia opäť pripomína aj možnosť rodinného dobrovoľníctva. Charita stále hľadá rodiny, ktoré sú ochotné stráviť nedeľu

iným ako zvyčajným spôsobom - službou bližným. Táto služba v sebe zahŕňa prípravu a vydanie obeda núdznym, pričom finančné náklady na potraviny sú danej rodine uhradené. Rodinné dobrovoľníctvo je možnosťou ako prežiť nedeľu s najbližšími a zároveň pomôcť núdznym. V prípade záujmu o túto službu sa tiež treba ozvať riaditeľovi organizácie, Milanovi Petrášovi, na vyššie uvedené telefónne číslo.

- Alojz Vlčko -

Foto: MáriaMelicherčíková, Alojz Vlčko

Charita žiada darcov o oblečenie pre núdzných

Nezisková organizácia Charita - dom sv. Vincenta, ktorá v Prievidzi poskytuje sociálne služby pre ľudí bez domova, žiada darcov o podporu vo forme obnoseného šatstva.

Po zavedení separovaného zberu textilu v Prievidzi sa výrazne znížil počet darcov šatstva pre núdzných. Charita preto žiada darcov o obnosené pánske, ale aj dámske oblečenie, ktoré vydáva svojim klientom za symbolický poplatok. Potrebne sú pánske aj dámske odevy, hlavne nohavice, bundy, svetre, tričká, ponožky a spodná bielizeň, ako aj zaochvalá obuv, zimná aj letná.

Darcovia môžu oblečenie priniesť v pracovných dňoch v čase od 8:00 do 12:00 do prevádzky charity na Košovskej ceste 19, prípadne individuálne mimo tohto času po dohode na tel. č. 0905 951 854.

Nezisková organizácia prijíma aj trvanlivé potraviny a hygienické potreby, napríklad mydlá, šampóny, potreby na holenie a uteráky.

- Alojz Vlčko -

Bartolomejčatá strávili týždeň vo Chvojnici

Od 12. júla do 19. júla 2015 sa v malej dedinke pri Nitrianskom Pravne - vo Chvojnici - konalo tohtoročné sústreďenie zboru Bartolomejčatá. Počas týždňa nás každé ráno a večer kaplán Dušan sprevádzal bohatým duchovným programom, kedy nám po malých častiach vysvetľoval modlitbu Otče náš.

Doobedia sme trávili učením sa nových pesničiek. Niektoré z nich určite odznejú na augustovej mariánskej púti.

V utorok sme absolvovali prechádzku krásnou prírodou. Skončila pri kaplnke na Obšari. Cestou späť na chatu nás zastihol nečakaný letný dážď, ktorý nás príjemne osviežil. Ale inak nám celý týždeň počasie prialo.

V stredu sme spievali na svätej omši v kostolíku, ktorú slúžil nový pán kaplán Marian Husár. V kázni sa nám prihovril nový pán diakon Michal Válka. Po omši nasledovala opekačka, ktorou sme si spríjemnili večer.

Počas týždňa sme si zahrali tenis, zašantili v bazéne a užili sme si aj mnohé iné hry a aktivity.

Každý večer nás čakal pestrý program, napríklad mestečko Palermo a

spoločenské hry, nočná hra, pozorovanie hviezd či záverečná diskotéka. Celý týždeň sme mali možnosť potešiť seba a iných prostredníctvom anjelskej pošty.

Sústredenie sme si užili a opäť nám v pamäti zostane pár pekných spomienok. Chceli by sme sa poďako-

vať všetkým, ktorí nám umožnili spoločne stráviť tento nezabudnuteľný týždeň. Veríme, že z roka na rok bude počet členov v zbore stúpať. Tešíme sa na Vás!

Text: Lucia Bátorová, Mária Štefíčkova

Foto: Daša Voskárová

Pozvánka na...

Prievidzský deviatnik alebo Od hodov k hodom

Istotne mi dáte za pravdu, že náboženskou udalosťou roka číslo 1 je v našom meste Prievidzská púť alebo, inak povedané, prievidzské hody. Tie sa každoročne - už od konca 17. storočia - konajú pri príležitosti slávnosti Nanebovzatia Panny Márie, teda okolo 15. augusta, a to z dôvodu patrocínia Mariánskeho kostola pri cintoríne. Farský kostol v Prievidzi však akosi ostáva opomenutý a hlavné hody, teda titul farského chrámu, ktorým je 24. august, deň sv. Bartolomeja, ostáva pre veľkú púť v úzadí.

Ak však rátame dni medzi 15. a 24. augustom, vyjde nám presný počet 9 dní, čo je jedinečná príležitosť prežiť tento „prirodzený deviatnik“ ako akúsi duchovnú obnovu našej farnosti. A táto by mohla byť završená slávnosťou patróna nášho farského chrámu, sviatkom sv. apoštola Bartolomeja. A to o to viac, že hneď deň nato sa v piaristickom kostole oslavuje svätý patrón a zakladateľ rehole piaristov sv. Jozef Kalazanský.

Aby sa dala deviatniku nejaká ucelená myšlienka, rozhodli sme sa, že tento rok pozveme ako celebrantov večerných sv. omší a kazateľov do farského kostola kňazov, ktorí

Foto: Mária Melicherčíková

v minulosti účinkovali v našej farnosti - či ako kapláni, alebo ako diakoni. Medzi nimi budú nielen tí, ktorí pôsobili u nás dávnejšie, ale aj tí, ktorí pôsobia ako farári či kapláni v susedných farnostiach v meste Prievidza.

V pondelok 24. augusta na deň sv. Bartolomeja po záverečnej slávnostnej sv. omši pozývame farníkov na agapé pri budove fary na farskom dvore.

· Dušan Rončák, kaplán ·

Skauti a skautky pripravili tábor pre deti

Prievdzský skautský zbor aj tento rok organizoval od 10. do 23. júla 2015 Letný skautský tábor. Pri rybníku Vedžer neďaleko Kláštora pod Znievom sa v dvoch turnusoch vystriedalo spolu 40 táborníkov.

Stanový tábor najprv približne týždeň stavala skupina starších dobrovoľníkov. Potom už privítal táborníkov, z ktorých väčšina boli tí najmladší, včielky a vlčatá. Hlavnou náplňou táborového programu bolo súperenie družín v pripravených súťažiach a aktivitách.

Deti sa zdokonaľovali v rôznych zručnostiach: učili sa poskytovať prvú pomoc, pripravovať jedlá

v polnej kuchyni, používať tábornícke náradie, spoznávať prírodu, či prekonať strach pri nočných strážach. Tento rok skauti pripravili aj splav po rieke Váh, ktorý bol najmä pre mladších veľkým zážitkom.

V táborovom programe nechýbali ani sväté omše, ktoré prišli do prírody odslúžiť prievdzskí kňazi.

- Alojz Vlčko -

V dennom detskom tábore sme spoznali štyri živly

Leto je čas ako stvorený na nové zážitky a dobrodružstvá a priateľstvá. Tábor je zas ideálne miesto, kde si deti môžu nájsť nových kamarátov a stráviť s nimi príjemné chvíle. Ako po minulé roky, tak aj teraz sa v našej farnosti uskutočnil detský denný tábor. Mal názov Štyri živly a konal sa od 27. júla do 31. júla 2015.

Pondelok - tak ako aj každý iný deň - sme začali modlitbou, ktorú viedol pán diakon Michal. Po nej k nám zavítala víla Aidelai a predstavila nám živly: oheň, vzduch, zem a vodu. Tie tvoria jednotlivé časti jej kráľovstva. Všetky ich ovláda pomocou rôznych náhrdelníkov, a tak v krajine vládne harmónia a mier. Počas toho, ako sme prechádzali časťami krajiny, táto nezbedná a neporiadna víla všetky náhrdelníky postupne stratila. Zavládol chaos a nám nezostalo nič iné, len náhrdelníky znovu nájsť a živly spútať.

V utorok sme navštívili ranč v obci Lipník, kde sme sa mohli postarať o koníky, česať ich, kŕmiť a nakoniec si na nich aj jazdiť. Dozvedeli sme veľa nových informácií o chove koní a rôznych plemenách. Potom nás autobus odviezol do prievadzského lesoparku, kde na nás čakal blkotajúci oheň, na ktorom sme si opiekli chutné špekáčky. Srnky nám pošepkali, že jeden z náhrdelníkov sa ukrýva hlboko v lese, tak sme sa ho vybrali hľadať. Čakal nás tam lesný škriatok a snažil sa nás zamotať. Ale keďže sme sa vymotali, nezostávalo mu nič iné, ako mu kameň ohňa odovzdať. Po ceste naspäť sa nám ho snažili zobrať nejaké zlé tvory, ktoré sme premošli.

V stredu nám počasie veľmi neprialo, a tak sme deň strávili v telocvični Spojenej Piaristickej školy. Nakoniec sme objavili vzduch.

Vo štvrtok nás čakala náročná túra na Bralovú skalú. Po ceste nás sprevádzala lesná víla, ktorá nás previedla začarovanou horou. Stretli sme aj zákerné-

ho trolla. Ten nám nechcel vydať stratený náhrdelník Zeme. Po zdolaní všetkých prekážok sa nám ho však podarilo získať, a tak sme sa šťastní vracali domov.

Ostával už len posledný náhrdelník - Voda. Vybrali sme sa ho hľadať do aquaparku v Turčianskych Tepliaciach. Poriadne sme sa vyšantili, užili sme si šmýkalu aj tobogany. V jednom z bazénov sa ukrýval stratený náhrdelník. Na konci dňa nás už čakala víla, ktorá sa nám veľmi pekne poďakovala a odovzdala nám rôzne odmeny.

Veľká vďaka za to, že sa tento tábor mohol uskutočniť, patrí najmä animátorom, pánu diakonovi, rodičom a rôznym sponzorom.

- Martina Stančíková, vedúca tábora -

Foto: Daniel Horňák a Marek Kraus

Piaristický letný tábor - Skalka pri Kremnici 5.7. - 11.7. 2015

Letné prázdniny sú pre deti vždy príležitosťou sa intenzívnejšie vzájomne stretnúť, zabaviť - a v konečnom dôsledku sa aj povzbudiť. Deťom z piaristickej školy na to poslúžil aj tradičný Piaristický letný tábor s podtitulom „olympijský“.

Približne 80 detí a ich animátorov prežilo jeden týždeň (od 5.7. do 11.7. 2015) v krásnom horskom prostredí v Kremnických vrchoch na Skalka pri Kremnici. Ani vysoké teploty nezabránili deťom pri naplňaní a zvládnutí úloh, ktoré neboli vždy len športové.

Dúfame, že „olympijské“ skúsenosti a zážitky pod heslom **CITIUS** (rýchlejšie), **ALTIUS** (vyššie) a **FORTIUS** (silnejšie) budú pre deti dobrou motiváciou do všedných dní ich života.

Bohu vďaka za všetko!

Text a foto: P. Ján Hríb SchP

„A každý, kto preteká, zdržuje sa všetkého; iní preto, aby dosiahli porušiteľný veniec, my však neporušiteľný.“ 1Kor 9, 25

Piaristi pripravili i tábor v Nitre

Od 20. do 25. júla pobudli v tábore aj žiaci ôsmeho a deviatego ročníka piaristickej základnej školy a tercie až kvinty piaristického gymnázia. Spolu so svojim tímom ho pre nich pripravil páter Marek Kotras SchP. O tom, ako sa v tábore mali, rozpráva účastníčka Julka Šujanová.

Do tábora sme z Prievidze odišli vlakom v pondelok ráno. Pred obedom sme dorazili na Kalváriu v Nitre. Boli sme ubytovaní v exercičnom dome. Okolo neho bol krásny areál, ktorý napomáhal vytváraniu dobrej atmosféry v tábore. V utorok sme sa vybrali na výlet do Dražoviec. Boli síce ďaleko, ale napokon sa nám podarilo dostať až k starobylému dražovskému kostolíku, kde sme mali sv. omšu. V stredu sme šli na celodenný výlet na vrch Zobor a Žibricu. Po hrebeni sme neskôr zišli do dediny Podhorany, kde nás už čakali veľmi milí manželia Slovákovci. Ukázali nám ich kone

i iné zvieratá. Vo štvrtok sme mali možnosť ísť sa pozrieť do nemocnice na magnetickú rezonanciu. Bolo to veľmi zaujímavé a poučné. No a v piatok nám Katka s Mircom a frátrom Peťom pripravili vysoko intelektuálnu hru u piaristov, ktorá preverila i našu spoluprácu v skupinkách.

Celý týždeň sme mali pestrý program a hlavne sme žili v spoločenstve úžasných ľudí.

Vďaka pátrovi Marekovi, že to všetko pre nás tak super zorganizoval!

-ph-

Jednoducho ís'...

Kráčam, dívam sa okolo, žasnem. Rozprávam sa s novými priateľmi, premýšľam. Kráčam, spím, jem. Putujem. Do Santiaga de Compostela. 35 dní. 790 kilometrov. Diaľka. Blízkosť. Pokoj. Neuveriteľná jednoduchosť.

Na začiatku cesty sa učím byť pútnikom. S otvorenými ústami obdivujem každého, kto hovorí, že putuje už desať alebo pätnásť dní. Prvé dni sú krásne. A ťažké. Prechod cez Pyreneje, počas ktorého obdivujem nádhernú prírodu okolo. Veľmi sa teším z nových priateľstiev. Tu na „Camine“ sa vytvárajú o čosi jednoduchšie ako obyčajne. A tak rozmýšľam, čím to je.

Každý jeden z nás putuje do toho istého cieľa. Každého trápia tie isté problémy. Otlaky, kolená. Každý sa s radosťou pozdraví, usmeje, prehodí pár slov. Všetci máme rovnaký cieľ. A to nás všetkých tak záhadne spája.

Hm, je možné, aby niečo takto spojilo ľudí vo svete? Byť milý jeden na druhého, robiť si radosť

navzájom? Rovnaký cieľ? Si to Ty, Bože...?

Dni sú si podobné. Prejsť priemerne 23 kilometrov. Ubytovať sa. Oprat'. Oddýchnuť si. Najesť sa. Spať. A predsa je každý deň úplne iný. Stretnutia s novými ľuďmi, nové rozhovory. Šanca zažiť nové dobrodružstvá, šanca prežiť deň plný radosti, v dobrej nálade, s úsmevom na tvári. Každý deň je príležitosť naučiť sa niečo nové. Šanca prežiť deň s Ním. V blízkosti. A darovať Lásku ostatným.

Párkrát sa ocitnem na miestach, ktoré nespĺňajú kritériá mojej pohodlnosti. A tak frflem. Prečo sme museli natrafiť na takéto ubytovanie? Je to len na jednu noc, utešujem sa. A vieš čo? Práve odtiaľ mám tie najkrajšie zážitky.

Nie tie, ktoré vyhovujú mojim svetským kritériám a komfortu, ale tie, ktoré SKUTOČNE rozradostnia moje srdce. Naplnia. Tak naozaj. Vzácné chvíle so vzácnymi ľuďmi. V jednoduchosti (je krása).

Nesiem si na chrbte všetky veci, ktoré na celý mesiac potrebujem. Ak by som si zbalila do svojho ruksaku príliš mnoho, sťažila to cestu mne samej. Niektorí pútnici postupne veci zo svojich ruksakov zanechávajú za sebou. Nie je to tak aj v každodennom živote? Nenesiem si zbytočne ťažký náklad? Zbytočné starosti, hnev, závisť a vôbec všetko v mojom „ruksaku“ znepríjemňuje život iba mne samej. Vyprázdniť môj vak. Kráčať s ľahkosťou. To je tá túžba, ktorá tu vo mne vyrástla. Stretávam Dávida. Španiela, ktorý sa rozhodol zanechať život v meste a žiť pre ľudí. Žije v múroch zrúcaného domu uprostred ničoho. Za pitnou vodou musí kráčať

jeden kilometer. Ponúka pútnikom občerstvenie. Za dobrovoľný príspevok. A každému, kto prejde okolo, zaželá: Happy life! Šťastný život! Mala som pocit, že on je naozaj šťastný. V jednoduchosti.

Vieš čo? Myslím si, že život má byť radosť. Každý deň. Mám pre Teba návrh. Vyprázdni svoj ťažký ruksak. S ľahším sa kráča lepšie. Ver mi! Viem o tom svoje. ☺ Hľadaj svoj Cieľ. Nechaj sa viesť. Spolu s tými okolo Teba. V Radosť. Vzdaj sa svojho komfortu. Aspoň na chvíľu. Okús pravú Radosť. V Jednoduchosti. Nechaj sa naplniť.

A ak budeš niekedy rozmýšľať nad púťou do Santiaga de Compostela, choď!

Text a foto: Romana Hofmanová

„Hľa, môj služobník, ktorého som si vyvolil.“ (Mt 12,18)

Chcem prijať všetkých, s ktorými sa stretnem

Bolože to radosti, keď sa mame Janke a otcovi Jozefovi Husárovcem narodil 14. augusta 1989 najmladší syn, ktorý dostal pri krste meno Marián. Má dvoch starších bratov. Základnú i strednú odbornú školu s maturitou so zameraním na obchod a podnikanie absolvoval v Leviciach.

V škole mal najradšej písanie slohových prác. Ako dieťa s obľubou hrával basketbal a čítal knihy. Vyrastal medzi kamarátmi na levickom sídlisku Rybníky v činžiaku. Je vďačný všetkým, ktorí mu modlitbami pomáhali na ceste ku kňazstvu, hlavne rodičom.

• Skúšal vás Pán veľmi na ceste ku kňazstvu?

Rád som chodieval do kostola, zvlášť keď som si našiel pri miništrovaní dobrých kamarátov. Neskôr ako starší som sa tiež zúčastňoval viacerých stretnutí mladých v našej farnosti. Rodičia vedeli o túžbe po kňazstve v mojom srdci a nebránili mi v tomto rozhodnutí.

• Detstvo vám isto obohatilo aj starí rodičia. Ako?

Prežil som pri nich pekné detské roky. Z otcovej strany si pamätám starú mamu zo Žemberoviec a z matkinej strany starého otca z Honťianskych Trstian. Starká sa často modlievala ruženec. Starý otec zase býval v blízkosti kostola. V prácach okolo neho (pokiaľ ešte vládol) bol pravou rukou farára.

• Bolo niečo výnimočné, čo by ste chceli spomenúť?

Nič výnimočné... Prežívam život so svojimi radosťami aj ťažkosťami. Dar kňazstva je iste nezaslúžený dar od Pána. Myšlienka patriť Bohu ako kňaz pomaly a skryte rástla v mojom srdci, prechádzala viacerými možnosťami, ale postupným poznávaním a otváraním sa službe

kňaza som sa rozhodol. Slová svätého pápeža Jána Pavla II. „dar a tajomstvo“ najlepšie vystihujú povolanie ku kňazstvu.

• Navštevujete rád pútnické miesta?

Pred vstupom do seminára som sa púti nezúčastňoval. Počas šiestich rokov v seminári som sa najčastejšie dostal na Staré Hory. Som však vďačný Bohu a všetkým, čo mi umožnili putovať so seminárnym spoločenstvom do Ríma a Svätej zeme.

• Je pre vás Panna Mária veľkou pomocnicou?

Učím sa budovať si k nej vzťah dieťaťa k matke. Podobne ako k Bohu, nášmu nebeskému Otcovi, aj k Márii sa viac obraciam vlastnými slovami ako naučenými modlitbami. Takýto „neformálny rozhovor s rodičmi“ by mal patriť k životu každého kresťana.

• Ako ste prežili prvé vysluhovanie sviatosti krstu a prvý pohreb?

Chcel som sa dobre pripraviť. Narodenie a smrť sú dve udalosti, ktoré najviac zasiahnu a oslovia človeka. Možno by ste čakali silné duchovné prežívanie, ale asi vás sklamem, keď poviem, že viac som si dával

Foto: z archívu Mariána Husára

pozor na formu, aby všetko bolo tak, ako Cirkev predpisuje. Samozrejme, bolo tam aj to vedomie nadprirodzeného Božieho konania. Treba sa nám naučiť vhodne a správne prepájať to duchovné s telesným vo všetkom, čo robíme. To, čo najviac pociťujem pri pohreboch, je potreba nádeje pre prítomných, čo je samo osebe ťažké a náročné v každej situácii. A o to viac v tejto.

• **Čo vám vie urobiť radosť a čo vás vie zarmútiť?**

Dobrí ľudia ma potešia a zlé sa snažím odovzdať Bohu.

• **Akej vekovej kategórii veriacich by ste sa chceli predovšetkým venovať?**

Vynasnažím sa s Božou pomocou prijať všetkých, s ktorými sa stretnem.

• **Ktorý citát z Biblie vás najviac oslovil?**

Konkrétny citát záleží skôr od životnej situácie, v ktorej sa nachádzam

a od toho, čo práve prežívam. Vo všeobecnosti ma však oslovili témy odhaľujúce milosrdenstvo, odpustenie, zmierenie... Preto som sa potešil aj pri vyhlásení nastávajúceho jubilejného roka zameraného na milosrdenstvo. Aj záverečnú prácu z teológie som písal na tému Sviatosť zmierenia ako prejav Božieho milosrdenstva.

• **V Prievidzi je viacero sídlisk. Ako možno apoštolovať na týchto miestach?**

Príkladom vlastného života. Keď človek nechodí do kostola, poučanie mu veľmi nepomôže. Stále platia slová pápeža Pavla VI.: „Dnešná doba nepotrebuje učiteľov, ale svedkov. A učiteľov potrebuje iba vtedy, ak sú zároveň aj svedkami.“

Ďakujeme za rozhovor. Prajeme pánu kaplánovi veľa Božieho požehnanie a svetlo Ducha Svätého pri službe v našej farnosti.

- Anka G. Vavrová a M.K. -

Otvorenosť v pomoci

Boh nám daroval slobodu, aby sme vďaka nej boli šťastní, ale aby sme tiež vďaka nej mohli pomáhať druhým. Práve ona nám umožňuje otvoriť svoje srdce pre druhých.

Tesne pred začiatkom druhej svetovej vojny napísal rakúsky filozof Karl Popper dielo *Otvorená spoločnosť a jej nepriateľia*. Popper ako mysliteľ vnímal hroziace nebezpečenstvo fašizmu a snažil sa pomenovať jeho korene. Tie nachádzal v historickom priereze u filozofov, ktorí svoje myšlienky upierali k budovaniu centralizovanej spoločnosti. Považoval ich za ideových otcov každého totalitného režimu. Jeho ideálom bola spoločnosť demokratická, čiže tá, v ktorej žijeme my dnes. Možno by o nás povedal: „Ó, blahoslavení ste, ľudia 21. storočia, ktorým už nik nevelí a môžete žiť slobodne.“ A my sa dnes pýtame: Naozaj nám sloboda stačí k šťastiu? Aj v demokratickej spoločnosti totiž pozorujeme veľa bolestivých miest, ktoré nám vadia až natoľko, že niektorí by sa radi vrátili k totalitnému režimu pred niekoľkými desaťročiami. V čom je problém? Skúsme sa na túto otázku pozrieť očami Svätého písma.

Slobodu mám sám, ale nie pre seba
Sloboda je naozaj veľký dar. Je to dar od samotného Boha - Stvoriteľa, ktorý nás robí do istej miery spolupracovníkmi na svojom diele, keď nám zveruje túto zem. „*Nato Boh povedal: Urobme človeka na náš obraz a podľa našej podoby! Nech vládne nad rybami mora i nad vtáctvom neba i nad dobytkom a divou zverou a nad všetkými plazmi, čo sa plazia po zemi!*“ (Gn 1,26). Človek však úlohu slobodne vládnuť nad svetom nedostáva sám, ale v spoločnosti: „*A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu*

ich stvoril.“ (Gn 1,27).

Toto spoločenstvo má veľmi zásadný význam. Okrem toho, že nám v teologickej rovine zjavuje podobu Boha ako spoločenstva Najsvätejšej Trojice, vyjadruje taktiež aj skutočnosť, že pri využívaní svojej „vlády“ nad týmto svetom nemôžeme zabúdať na druhých ľudí.

A tu je problém! Sloboda totiž nepredstavuje bezhraničné možnosti, ako si to niektorí ľudia radi predstavujú. Vo svojej slobode musím myslieť aj na druhých ľudí, ktorí sú vedľa mňa alebo ktorí prichádzajú po mne, a to je naozaj obmedzujúce.

Obmedzenie či priestor pre druhého?
Obmedzujúce? Áno, do istej miery! Má to však aj svoje pozitíva. Určite to pomáha aj nám samým, aby sme sa veľmi neroztáhali a nenafukovali. Spoločenstvo tu však nie je len na to, aby ma brzdilo, ale naopak! Veď práve v spoločnosti sa môžu naplniť moje dary a schopnosti. Človek je najvýkonnejší práve vtedy, keď vie, pre koho žije. To vidíme najmä vo fungujúcich rodinách. Milujúci manželia sú pre seba schopní urobiť čokoľvek, takisto, ako to neskôr platí aj vo vzťahu rodičov a detí. Zo spoločenstva je tiež možné aj čerpať to, čo vlastnými silami nedokážeme urobiť. Keď dvaja či traja spoja svoje sily v nejakej robote, je spravená oveľa skôr, ako keď sa s ňou človek lopotí sám.

Keď Boh tvorí ženu, hovorí: „*Nie je dobre byť človeku samému. Urobím mu pomoc, ktorá mu bude podobná.*“ (Gn 2, 18) Podobnosť, o ktorej

tu je reč, predpokladá aj istú odlišnosť. Každý človek je iný nielen výzovo, ale aj charakterovo či výkonnosťne, no každý zároveň spoločnosť buduje a obohacuje. Táto pravda platí o všetkých ľuďoch. Ralph W. Emerson raz povedal: „Každý, s kým sa v živote stretnem, ma v niečom predstihuje. Tak sa od neho učím.“ Múdry človek teda vie, že aj chorý môže učiť zdravého, napríklad v trpezlivom znášaní svojho kríža, chudobný bohatého vo svojej pokore, či nevzdelaný vzdelaného v tom, čo jednoducho nazývame sedliackym rozumom.

Ak bol pre Poppera projekt otvorenej spoločnosti postavený výlučne na slobode, ktorá je podľa neho jediným predpokladom ľudskosti, Biblia a kresťanstvo nám pripomínajú, že k slobode je potrebné pripojiť vzájomnú pomoc. Pápež Benedikt XVI. v jednom zo svojich príhovorov poznamenal, že schopnosť prijať utrpenie a trpiacich je meradlom pravej ľudskosti. Otvorená spoločnosť, ktorá sa pred týmito skutočnosťami uzatvára, si vlastne potirečí.

Slobodní pre otvorenosť

A tu je otázka: Do akej miery sme otvorení? Vieme prijať utrpenie a pomáhať tým, ktorí našu pomoc potrebujú? Ak máme dostatok síl a možností, aby sme pomohli, máme doslova až morálnu povinnosť priložiť ruku k dielu. Ak si totiž tieto sily a možnosti nechávame sami pre seba, postupne sa premieňame na stojaté vody, ktoré časom začnú zapáchať a prekážať.

Pomoc teraz akútne potrebujú utečenci. Ale aj vo svojom blízkom okolí nájdeme dostatok príležitostí, kde by sme ju mohli prejavovať. Možno je to niekto starší alebo opustený, kto sedáva vedľa nás v kostolnej lavici alebo býva v susedstve. Motiváciou v tom nám môžu byť i Pánove slová: „Čokoľvek ste urobili niekomu z týchto najmenších, mne ste to urobili.“

Teda iba ak sa budeme zaujímať jeden o druhého a pomáhať si, iba tak sa medzi nami môže rozvinúť pravá otvorená spoločnosť.

- Michal Válka, diakon -

Foto: Mária Melicherčíková

Aj Slováci boli utečenci

Ako neteológ a nekňaz si to môžem dovoliť: pridávam ôsmy hlavný hriech - sebeckosť. Čo sa aj s manželkou nanapomíname naše maličké deti, aby sa podelili so súrodencami o hračky alebo „kukiki“ (v dospelej slovenčine „cukríky“).

Ale aj my starí sme sebeci - nevieme sa podeliť so svojim bohatstvom, strážime si aj tie omrvinky, aby nepadli z nášho stola. Stále málo - aby sme si tie naše odrobinky poistili, vybehneme do ulíc a petičnými hárkami, že tých chudákov tu naozaj nechceme. Napríklad ako v týchto dňoch v Gabčíkove kvôli utečencom alebo pravidelne na rôznych miestach Slovenska, kde má stáť detský domov.

My, katolíci, to máme ľahké: máme kompas, ktorý (skoro) vždy pomôže - trénované svedomie a najmä Katechizmus Katolíckej cirkvi. Nemusíme už vymýšľať koleso, stačí čítať: *„Bohatšie národy sú povinné, nakoľko je to možné, prijať cudzincov hľadajúcich bezpečnosť a prostriedky na živobytie, ktoré nemôžu nájsť vo svojej pôvodnej vlasti. Verejná moc má dbať na zachovávanie prirodzeného práva, ktoré stavia hosta pod ochranu tých, čo ho prijímajú. Politické autority môžu vzhľadom na spoločné dobro, za ktoré sú zodpovedné, podriať uplatňovanie prisťahovaleckého práva rôznym právnym podmienkam, najmä čo sa týka povinností prisťahovalcov voči krajine, ktorá ich prijala.*

Prisťahovalec je povinný s vďakou rešpektovať hmotné a duchovné dedičstvo krajiny, ktorá ho prijala, poslúchať jej zákony a pripievať

na jej náklady“ (KKC, 2241) Čiže povinnosť utečencov prijať obmedzená len praktickými možnosťami, povinnosť verejnej moci zabezpečiť ich ochranu, právo verejnej moci toto prijímanie regulovať a povinnosť prisťahovalcov rešpektovať pravidlá prijímajúcej krajiny. Zdanlivo zložité veci bývajú strašne jednoduché.

Jediná vec, o ktorej sa môže a dá diskutovať, sú pravidlá regulujúce prijímanie utečencov. Zodpovedná vláda musí takéto pravidlá určiť - môže rozlišovať tých, ktorí utekajú zo svojej domoviny pred smrťou a väzením, a tých, ktorí sa chcú mať len lepšie. Môže určiť dĺžku karantény v utečeneckom tábore a schopnosti, ktoré musí utečenec ovládať pred jeho vypustením do spoločnosti (napríklad ovládať základy domovského úradného jazyka). Môže identifikovať rizikových migrantov a tých ani nepustiť do krajiny alebo ich monitorovať.

To všetko zažili na vlastnej koži aj Slováci utekajúci pred chudobou, fašizmom aj komunizmom počas posledných 150 rokov. Inak, podľa stredných odhadov mimo Slovenska žije roztrúsených po svete viac ako 2,5 milióna Slovákov, tretina nášho národa ...

- Ivan Rončák -

Otvorenosť novému životu

Sú i v dnešnej dobe ľudia otvorení novému životu? Ponúkame vám pár svedectiev, ktorý vás o tom presvedčí.

Ľudia sa nás často pýtajú, ako je možné, že stíhame tolko vecí popri štyroch deťoch. Ale pravda je taká, že s každým dieťaťom sme niečo nedôležité zanechali a niečo dôležité sme pridali. Zároveň s každým dieťaťom prišiel do rodiny nový pokoj. Sme presvedčení, že byť otvorenými pre veľkú rodinu prináša také požehnanie, aké by sme nedosiahli žiadnym iným spôsobom.

- Ugróczyovci -

Sme šesťčlenná rodina - tri deti sú už v tínedžerských rokoch a k nim sa pridala devätnásťmesačná Noemi. Každý večer sa spolu modlíme a čítame si zo Svätého písma. Stáva sa však, že nás deti vyzvú na chvály a modlitby aj počas dňa. Naša malá Noemi vie ukázať, že Pán Ježiš prebýva v jej srdci už teraz a volá nás ku chvále. Má obľúbené svoje detské chvály, ktoré jej zapneme - a Duch Svätý je vítaný. Vždy ma vie prekvapiť detská citlivosť na Ducha Svätého. Som vďačná Pánovi za naše deti, lebo sú pre nás naozaj jeho darmi.

- Mama Patrícia (4 deti) -

Niektoré obchody sú otvorené NONSTOP. Znamená to, že kedykoľvek si potrebujem niečo kúpiť, vždy tak môžem urobiť práve tam. Platí to aj o rehoľníkoch? Musia byť vždy k dispozícii? Alebo môžu mať nejaké otváracie hodiny?

Otvorenosť pre Boha

„Hľa, nechal som pred tebou otvorené dvere, ktoré nik nemôže zavrieť.“ (Zjv 3, 8). Ako rehoľník mám vzor v Otcovi, ku ktorému mám vždy prístup. Nikdy nenájdem zatvorené dvere, ani sa nestretnem s výhovorkou, že nemá na mňa čas. Kvôli nemu hľadám ticho a samotu, aby som v nej mohol jednoducho byť s ním. Môžem povedať, že čím menej času si viem nájsť na modlitbu, tým je pre mňa ťažšie mať srdce otvorené pre druhého človeka.

Fascinuje ma tiež Ježišova otvorenosť. Predovšetkým voči tým, ktorými iní pohrdali alebo ktorých odmietali. Ježiš mal v sebe niečo, čo pritahovalo ako magnet aj srdcia najväčších hriešnikov. Spájam si to s jeho otvorenosťou pre Otca, keď trávil aj celú noc v modlitbe s Bohom (porov. Lk 6, 12). „Ale keď Ježiš spoznal, že chcu prísť, zmocniť sa ho a urobiť ho kráľom, znovu sa utiahol na vrch celkom sám.“ (Jn 6, 15). V inom preklade sa hovorí doslova o tom, že Ježiš utiekol. Beriem to tak, že ako človek poznal svoje hranice a nevyhnutnosť vzdialiť sa od ľudí, dať im najavo hranice svojej otvorenosti.

Otvorenosť pre ľudí

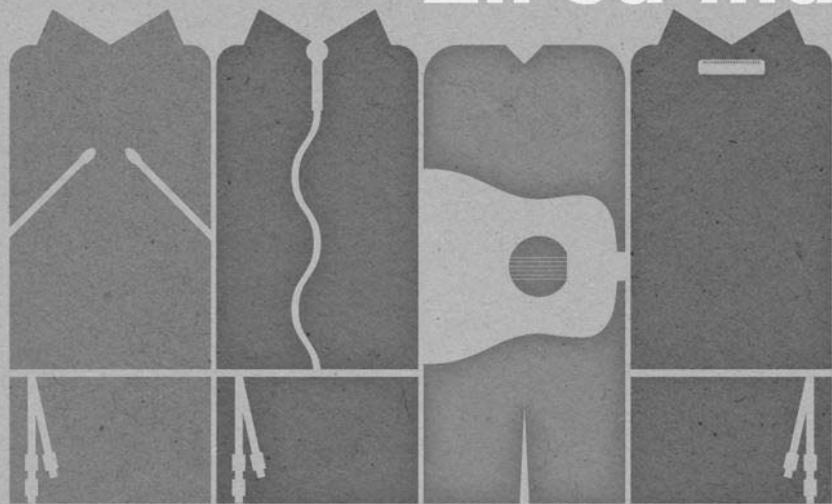
Prenášať skúsenosť s otvoreným Otcovým náručím do každodenného života nie je vždy také jednoduché a samozrejmé. Viem, že môžem druhému človeku dať zakúsiť niečo z toho, čo som sa naučil vo vzťahu s Bohom. Z druhej strany som si tiež

vedomý, že nedokážem splniť všetky túžby a očakávania ľudí, ktorí ku mne prichádzajú. Preto sa ich snažím nasmerovať priamo k Bohu. Sú chvíle, keď zlyhávam. Deje sa to vtedy, keď začínam rozhodovať vo svojom srdci, komu doprajem alebo nedoprajem to, čo som sám zakúsil od Otca. Alebo keď zabúdam na svoje hranice a chcem všetko vyriešiť sám. Vidím to napríklad v službe rozvedeným. Áno, som pre nich otvorený, lebo to isté vnímam aj v Otcovom srdci. Avšak pre každého z nich som len určitou medzi-zastávkou. Viem, že si vážia čas, ktorý im venujem na rozhovor, spoveď, na spoločnú modlitbu, ale zároveň sa ich snažím učiť samostatnosti. Hoci by niektorí očakávali niekedy aj viac, dávam im najavo, že moja otvorenosť má svoje hranice. Vďaka Bohu, lebo vtedy idú k Tomu, ktorý môže dať oveľa viac, ktorý môže všetko.

Keď píšem o otvorenosti rehoľníkov, zdá sa mi, akoby som nepísal nič výnimočné alebo niečo, čo sa týka len nás zasvätených, ale každého človeka. Mat' otvorené srdce a zároveň poznať hranice svojej otvorenosti. A byť najskôr otvorený pre Boha, aby som bol schopný otvoriť sa aj pre môjho blízkeho. Avšak viem, že ako rehoľník mám práve v tomto vynikať, lebo som sa slobodne rozhodol pre blízky vzťah s Otcom, aby som zjavoval svetu Jeho kráľovstvo.

- Matej Trizuliak MS-

Žiť sa má

**KAPUCÍNI
& STANLEY**

Prievidzská púť v Roku zasväteného života?
Kto iný môže prísť koncertovať ako...
KAPUCÍNI & STANLEY

Koncert na Mariánskom vršku
15. august 2015, 19.30 h

Hľadiet' na minulosť s vd'áčnosťou,
prežívať prítomnosť s nadšením,
objať budúcnosť s nádejou.
(pápež František)

To mi fakt ide!

„Ahoj babka Veronka, ako sa máš?“ položil mi v telefóne závažnú otázku Adamko ze Záhoria. Nečakajúc na moju odpoveď vzápätí pokračuje, pretože mi chce niečo **VELMI DOLEŽITÉ POVEDAŤ!**

„S tatom splavujeme Hron a máme aj plávacie vesty! Už sem videl dve jašteričky, vodných fľaákov, orola skalného, živú žabu... A teraz najviac počúvaj, ale najviac: HADA! To byla užofka riečna!!! Videli sme aj zrúcaninu hradu! Aj som sa porezal oranžovým nožíkom do prsta a s Tomášom sme si vyrobili ostré zbrane! Aj on sa porezal, ale už to má zahojené. A to **MINIštrovááníí**, to mi **FAKT IDE!** Teraz tu sedíme šeci venku. Je tu napísané: Reš-reš-rešta v r á c i a pod h r a -d o m! Ale ja nejem, eném pijem kofolu. Škoda, že zíttra už pújdem dom! Tak ahoj!“ smutnejšie dokončil svoj krátky, ale zato obsažný monológ môj malý - veľký kamarát Adamko.

Ešte dlho som sa usmievala v tichosti večera...V ušiach, aj kdesi v predsieni srdca mi zneli jeho originálne hlášky. Spomenula som si na svojho nebohého otca, ktorý mi pred rokmi povedal: „Vieš, keď tí tvoji chlapani (moji synovia) prídu domov zo školy, hneď mi je veselšie. Všetko ožije. Vážne!“

Myslím si, že ožil hlavne on. Chlapani to však nepriznal. Pozrela som sa na neho a prečítala som z jeho výrazu tváre, že tie radosti na sklonku života sú také nevšedné, a predsa krásne. Sú svojim spôsobom vzácne - pre neobyčajne obyčajný ľudský život.

Preletelo pár rokov a ja som si na jeho slová po Adamkovom telefonáte spomenula. Tak Ti aspoň takýmto spôsobom hovorím, syn môj (ktorý máš už svoje deti): Keď počujem Tvoje deti, hneď mi je veselšie na duši - hneď ožijem. Chlapani sa priznávam...Vážne!

- Veronika Hoffmannová -

Dialóg s Bohom

Brieždenie
 Opar nad mestom
 Drozdy si privstali
 Spolu so mnou
 Pýtam sa Boha
 Koľko sklamaní treba
 Aby som milovala
 Úprimne oddane čisto
 Odpovedal mi s úsmevom
 Dal som ti lásku
 Tá je večná
 Na rozdiel od sklamania

Veronika Hoffmannová

Spomienky na zosnulých

Dňa 11. augusta 2015 si pripomenieme 1. výročie odchodu do večnosti manžela, otca a starého otca **Jána Lichanca**.

Kto ste ho poznali, venujte mu, prosím, tichú modlitbu. Odpočinutie večné, daj mu, ó, Pane.

Manželka a deti s rodinami

Dňa 15. augusta 2015 uplynie rok, čo nás navždy opustil náš drahý manžel, otec, starý otec **Jozef Polička** z Čičmian.

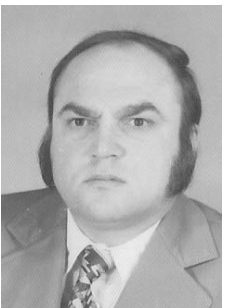
O tichú spomienku s modlitbou prosia manželka a deti s rodinami.

Dňa 27. júla 2015 sme si pripomenuli 1. výročie odchodu do večnosti nášho manžela, otca a starého otca **Jozefa Uhrina**.

Kto ste ho poznali, venujte mu tichú spomienku a modlitbu.

S láskou na neho spomínajú manželka a dcéry s rodinami.

„Čas plynie, ale smútok v srdci ostáva.“

Dňa 28. júna 2015 uplynuli štyri roky od chvíle, čo nás navždy opustil náš drahý manžel, otec a starý otec **Vladimír Čertík**.

Ktorí ste ho poznali, prosíme, venujte mu tichú spomienku.

S láskou spomína rodina

Jezuita a františkán fajčia fajku...

(Recenzia knihy)

Počas teplých letných dní má asi každý z nás chuť na nejaké osvieženie - možno i v podobe knihy. Útľe dielko Jezuita a františkán fajčia fajku..., ktoré vydalo Karmelitánske nakladateľstvo v Bratislave v roku 2011, je na to ako stvorené.

Matka predstavená upozorní mladú postulanku, že v ich reholi je základnou požiadavkou mlčanie. Prehovoriť smie až po troch rokoch, aj to iba dve slová. Uplynú tri roky a mladá reholníčka povie: „Nekúri sa.“ Po ďalších troch rokoch dodá: „Nechutné jedlo.“ A po ďalších troch rokoch: „Opúšťam kláštor.“ Vtedy jej matka predstavená povie: „Chodte, aj tak ste sa len sťažovali!“

Nielen príhody o reholníkoch tvoria obsah tejto knihy. Jej autori, kňaz Bernard Peyrous a knihovníčka Marie-Ange Pompignoliová, členovia Komunity Emmanuel vo Francúzsku, sa v nej totiž zamerali i na humor, ktoré prináša bežný ľudský život. Nechýbajú tu príhody s deťmi, pápmi farrármi či miništrantmi, ale aj poučné príbehy zo života pápežov či svätých. Na svätého Tomáša Akvinského zavalal raz spolubrat: „Brat Tomáš, podte rýchlo k oknu! Letí tu býk!“ Tomáš prišiel k oknu, ale ukázalo sa, že to bol žart, na ktorom sa všetci prítomní schuti zasmiali. Svätý Tomáš na to povedal: „Radšej budem veriť, že býk môže lietať, ako by som si predstavil, že mních môže klamať.“ Príhody sú vtipné, stručné, výstižné. Človek sa pri ich čítaní veľa „nenarobí“, skôr si na nich pochutí. O ich úspech sa isto pričiňuje i šikovný formát knihy ako „do kabelky“ -

a v neposlednom rade ilustrácie českého autora Jana Heraleckého. Tie dokážu výstižne doplniť povedzme i príbeh, podľa ktorého bola kniha pomenovaná.

Jezuita a františkán cestujú spolu vo vlaku. Obaja fajčia fajku a čítajú. Keď príde čas na modlitbu breviára,

františkán zahasí fajku, vezme do ruky breviár a začne sa modliť. Aj jezuita si vezme breviár a modlí sa, ale fajku si nechá v ústach. Františkán mu trochu pohoršený povie:

„Drahý spolubrat, vidím, že ste si nevyklepali fajku. Pýtal som sa predstaveného, či môžem fajčiť, keď sa modlím a on mi povedal: „Pochopiteľne, že nie!““

„Ahá,“ odpovedal mu jezuita, „ja som sa na to opýtal opačne: či sa môžem modliť, keď fajčím. A predstavený mi povedal: „Pravdaže, modliť sa možno za každých okolností!““

Myslím, že motto knihy „Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!“ (Flp 4,4) sa autorom týmto útlym dielkom podarilo naplniť. A ak byť kresťanom znamená prijať radosť, (lebo radosť a humor patria k sebe, ako sa píše v úvode), nechajme sa ňou aj my prostredníctvom tejto knižky nakaziť!

- Petra Humajová -

Jezuita a františkán
fajčia fajku...

BERNARD PEYROUS - MARIE-ANGE POMPIGNOLIOVÁ

Otváral dvere i srdcia

(Bl. Francisco Gárate)

Bol veľmi milý, príjemný, srdečný. Žil život pevne ukotvený v Bohu a svojím prístupom si získaval každého. Možno práve preto ho jeho predstavení určili za vrátnika na univerzite v Bilbao. Francisco vykonával túto službu viac ako štyridsať rokov.

Francisco Gárate sa narodil 3. februára 1857 neďaleko osady Azpeitia v Španielsku. Bol druhým najstarším zo siedmich detí. Vyrastal v atmosfére viery a zbožnosti. Ako štrnásťročný odišiel z domu do jezuitského kolégia, kde pracoval ako pomocník. O tri roky neskôr sa rozhodol tiež stať jezuitom a začal v tejto reholi svoj noviciát.

Ošetrovatel'

V Španielsku však vypukla revolúcia. Francisco musel odísť k jezuitom do Francúzska, kde v roku 1876 zložil večné sľuby. V nasledujúci rok bol preložený do malej osady La Guardia v blízkosti portugalských hraníc. Pôsobil tu ako ošetrovatel'. Mal na starosti približne dvesto chlapcov, o ktorých sa počas choroby staral s veľkou láskou. Často sa stávalo, že pri lôžku chorého študenta zotrval celú noc a následne celý deň pracoval. To sa však podpísalo i na jeho zdraví. Začal chorľavieť, a tak sa ho predstavení po desiatich rokoch ošetrovateľskej služby rozhodli preložiť do Bilbao.

Vrátnik

V Bilbao začal Francisco zastávať pozíciu vrátnika jezuitskej univerzity. Prestáhoval sa do najchudobnejších miestností budovy, pretože boli blízko vrátnice. Žil jednoduchým a prostým životom. V izbe mal zavesený obraz sv. Alfonza Rodrigueza, svätca z prelomu 16. a 17. storočia,

ktorý taktiež vykonával funkciu vrátnika. Podľa jeho vzoru bol aj Francisco milý, úslužný a láskavý. Čoskoro sa stal dôverníkom a radcom mnohých študentov. Dokázal ich povzbudiť, pomáhal im so zháňaním poznámok, ale najmä sa za nich modlil. Nikdy ho nevideli inak ako s ružencom v ruke.

Francisco Gárate zomrel 9. septembra 1929 a blahorečený bol v roku 1985. Pápež Ján Pavol II. vtedy pri jeho osobnosti vyzdvihol najmä otvorenosť srdca Pánovi a v ňom i všetkým ľuďom, ktorým bol poslaný slúžiť. „Snažím sa všetko robiť čo najlepšie,“ povedal raz Francisco, „a zvyšok robí náš Pán. S jeho pomocou sa všetko stáva ľahkým a pekným, pretože on je dobrý!“

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje:

Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 2;
www.jesuit.org.sg

Foto: www.ebay.ca/sch/

Farská kronika od 24. júna 2015 do 26. júla 2015

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Nela Anna Mária Šándorová
Barbora Balážová
Daniel Betteš
Karolína Csemerová
Beáta Csemerová
Karol Csemer
Erika Konyová
Olívia Vavrek
Nicole Kollárová
Elis Anna Kohárová
Alex Kotlár
Marúš Hruz
Nikola Blahová
Agáta Kopečná
Ondrej Masarik
Lukáš Baláž

Manželstvo uzavreli:

Jakub Barbierik - Christina Skorulská
Martin Mikula - Zuzana Holotíková
Michal Klanica - Lucia Čarádyová
Lukáš Šutka - Andrea Goberšicová
Vladimír Židek - Zuzana Turáneková

**S kresťanskou nádejou na stretnu-
tie vo večnosti sme sa rozlúčili
so zosnulými:**

Anton Sonoga, 86r.
Pavel Čičmanec, 79r.
Gabriela Leporisová, 88r.
Katarína Kováčová, 56r.
Anna Babicová, 78r.
Helena Tobiašová, 92r.
Mária Krešová, 81r.
Štefánia Tutková, 81r.
Štefánia Chalmovianska, 85r.
Olga Micháliková, 67r.
Anna Paliatková, 92r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Grafika:

Ing. Beáta Voskárová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, Mgr. D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
Mgr. E. Blašková, Mgr. Z. Škrináro-
vá

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 €

Fotografie:

Obálka - Ing. Silvia Kobelová

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

Prievidzské HODY

15. – 16.
augusta
2015

KASS
kultúra v Prievidzi

Program Prievidzskej farnosti

15. - 16. augusta 2015

PRIEVIDZSKÁ PŮT K NANEBOVZATEJ PANNE MÁRII

v Roku zasväteného života

SOBOTA 15. AUGUSTA 2015

- 7.30 h Svätá omša - novokňaz Radovan Hasík, komunita Emanuel /Mariánsky kostol/
9.00 h Svätá omša - Matej Trizuliak MS /Mariánsky kostol/
10.30 h Požehnanie obnoveného oltára a diskusia s realizátormi obnovy /Mariánsky kostol/
16.30 h Slávnostný sprievod z Kostola sv. Bartolomeja na Mariánsky vršok
18.00 h Svätá omša - dekan Vladimír Slovák /Mariánsky vršok/
19.30 h Program pre mladých: koncert - Kapucini a Stanley /Mariánsky vršok/
22.00 h Svätá omša - novokňaz Marián Husár /Mariánsky vršok/
23.00 h Adorácia

NEDEĽA 16. AUGUSTA 2015

- 7.30 h Svätá omša - Marek Kotras SchP. /Mariánsky kostol/
9.15 h Modlitba slávnostného ruženca /Mariánsky vršok/
10.00 h Slávnostná svätá omša - Juraj Ďurnek SchP., provinciál piaristov na Slovensku /Mariánsky vršok/
16.00 h Deň farnosti - športovo-oddychové popoludnie /SOŠ Ul. T. Vansovej/
súťaže pre deti, tvorivé dielne, guláš
futbalový zápas ženatých proti slobodným,
hudobná skupina Necpalanka

(v spolupráci so Spoločnosťou priateľov detí z detských domovov Úsmev ako dar)

nedeľa 16. augusta 2015

15.00 - 21.00 h / Námestie slobody

HODY PRI DYCHOVKE

Nedelná hodová prehliadka domácich
dychových hudieb zakončená
tanečnou zábavou.

15.00 - 16.00 h Sebedražská kapela

16.30 - 17.30 h Ostratičanka

18.00 - 19.00 h Bojnická kapela

19.30 - 21.00 h **MÁJOVANKA**
/host' z Holiča/

novinky

PRIEVIDZSKÁ PŮŤ K NANEBOVZATEJ PANNE MÁRII

v Roku zasväteného života

15. – 16. august 2015

„Hľadieť na minulosť s vďačnosťou,
prežívať prítomnosť s nadšením,
objať budúcnosť s nádejou...“

pápež František

Sobota 15. 8. 2015

- 7.30 **Svätá omša** – novokňaz Radovan Hasík, komunita Emanuel Mariánsky kostol
- 9.00 **Svätá omša** – Matej Trizuliak MS Mariánsky kostol
- 10.30 **Požehnanie obnoveného oltára** a diskusia s realizátormi obnovy
Mariánsky kostol
- 16.30 **Slávnostný sprievod** z Kostola sv. Bartolomeja na Mariánsky vršok
- 18.00 **Svätá omša** – dekan Vladimír Slovák Mariánsky vršok
- 19.30 **Program pre mladých: koncert** – Kapucíni a Stanley Mariánsky vršok
- 22.00 **Svätá omša** – novokňaz Marián Husár Mariánsky vršok
- 23.00 **Adorácia**

Nedeľa 16. 8. 2015

- 7.30 **Svätá omša** – Marek Kotras SchP. Mariánsky kostol
- 9.15 **Modlitba slávnostného ruženca** Mariánsky vršok
- 10.00 **Slávnostná svätá omša** – Juraj Ďurnek SchP., provinciál piaristov
na Slovensku Mariánsky vršok
- 16.00 **Deň farnosti** – športovo-oddychové popoludnie SOŠ Ul. T. Vansovej
súťaže pre deti, tvorivé dielne, guláš,
futbalový zápas ženatých proti slobodným,
hudobná skupina Necpalanka
- V spolupráci so Spoločnosťou priateľov detí z detských domovov
Úsmev ako dar

Počas sobotného a nedeľného programu bude možné v Mariánskom kostole prísť k sviatosti zmierenia.